

vzhľadom na zvyšovanie počtu školsky neúspešných žiakov stále nedostatok). K poslednému sa žiada podotknúť, že vytváranie takýchto tried nemôže bez výhrad riešiť jestvujúcu situáciu – ani u nás, ani vo Francúzsku.

Samostatný okruh dôležitých poznatkov tvorila oblasť pedagogicko-psychologických služieb v systéme školstva a osobitne činnosť školských psychológov. Tu možno konštatovať (i keď s výhradou možného skreslenia vzhľadom na časové obmedzenia a nemožnosť podrobnejšie sa zoznámiť s problematikou) realistickejší postoj k možnostiam a efektívnosti psychologických intervencií u problémových

žiakov, než je to u nás. Konštatovanie sa týka tak riadiacich orgánov, škôl, resp. učiteľov, ako aj samých školských psychológov. Od školského psychológa (ktorého funkciu u nás zatiaľ supľujú psychológovia pedagogicko-psychologických poradní) sa neočakáva, že je schopný vyriešiť v čo najkratšom čase akýkoľvek problém a psychológovia sa takýto dojem o sebe neusilujú vyvolať. To je podmienkou serióznejšieho prístupu k riešeniu problémov adekvátnych odbornej kompetencii školských psychológov s logickým dopadom vo zvýšenej účinnosti práce.

Jana Antalová

JUBILANT PhDr. IVAN ŠÍPOŠ, DrSc.

Nedávno sa dožil 60 rokov jeden z našich najvšestrannejších psychológov PhDr. I. Šípoš, DrSc., vedúci Oddelenia všeobecnej psychológie Ústavu experimentálnej psychológie SAV v Bratislave, ktorý sa narodil 27. 3. 1927 v Ružomberku.

V tomto, pre neho najmilšom meste, (na gymnáziu) maturoval r. 1946. Raz v spoločnosti svojich priateľov a známych povedal, že gymnázium v Ružomberku znamená pre neho toľko, ako univerzita pre toho, kto skončil v Oxforde.

Roku 1946 sa zapísal na FFUK v Bratislave, kde o štyri roky skončil štúdium v kombinácii angličtina – filozofia. V rámci štúdia filozofie sa orientoval na psycholó-

giu, ktorá sa v tom čase na našich filozofických fakultách osobitne neštudovala. Psychológii ostal verný dodnes.

Po skončení štúdia sa začala jeho pedagogická dráha. V rokoch 1950 – 1954 vyučoval ako stredoškolský profesor na Pedagogickom gymnáziu pre vzdelávanie učiteľov národných škôl v Žiline a Turčianskych Tepliciach. Potom tri roky pôsobil ako vedúci Kabinetu pre pedagogiku a psychológiu Krajského ústavu pre ďalšie vzdelávanie učiteľov v Žiline. Už r. 1956 v SPN v Bratislave vyšla kniha pod názvom *O spojení školy s rodinou*. Je to výsledok pedagogického čítania. V rokoch 1956 až 1959 pôsobil ako odborný asistent na Pedagogickom inštitúte v

